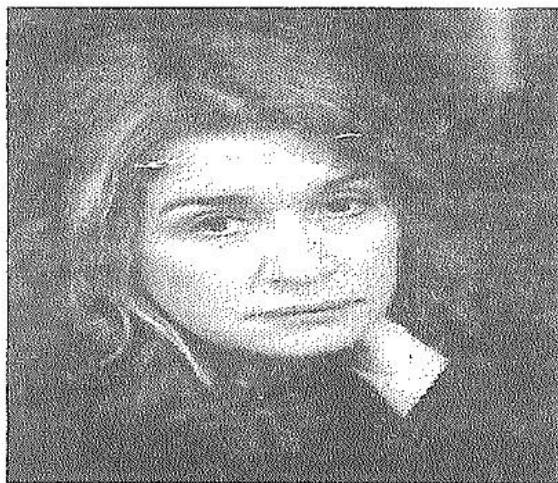

Η Ευρώπη δεν είναι ιδιοκτησία κανενός

στο συσσίτιο ακόμα να πάω, αρκεί κάποτε η χώρα μου να σταθεί στα πόδια της».

Διφούσα να τον ακούσω να μιλάει αλλά φευ! αυτό δεν συνέβη. Οι παρουσιαστές τον διέκοψαν για να μιλήσουν με τον επίσημο καλεσμένο τους που άρχισε να μας ενημερώνει για τον Αρμαγεδώνα. Τον άνθρωπο αυτό δεν θα τον ξεχάσω. Και κατάλαβα ότι η περίφημη λέξη «αξιοπρέπεια» είναι λέξη άμεσα χρηστική. Η αξιοπρέπεια δεν έχει μόνο Plan B, έχει μέχρι και Plan Z, προκειμένου να μπορείς να στέκεσαι στις καταιγίδες με το κεφάλι ψηλά και να επιβιώνεις. Το θάρρος -που αποκτιέται μόνο όταν παλεύεις με το φόβο σου και τον μοιράζεσαι- είναι εργαλείο επιβίωσης και όχι αυτή η ηλιθιότητα που ακούγεται κατά κόρον, «πάω στα βράχια».

Λέμε ότι η τέχνη μας βοηθάει να καταλάβουμε και μας διδάσκει στάση ζωής. Μπροστά στα μάτια μας αυτή τη στιγμή ξεδιπλώνεται όλος ο Σέξπιρ - ο μηχανισμός της εξουσίας εκτεθειμένος σε κοινή θέα, τα φέματά του και η ξεφτίλα του- και όλοι οι ποιητές, σαν οδηγός του πώς να ζήσουμε. Αν κιοτέψουμε σημαίνει ότι ή δεν έχουμε διαβάσει τίποτα ή ότι τα διαβάσαμε αλλά μας είναι παγερά αδιάφορα, όσο κι αν ισχυριζόμαστε το αντίθετο.

Ένα «όχι» σημαίνει αρνούμαι τη λιτότητα για τη χώρα μου, αρνούμαι τη λιτότητα για όλες τις χώρες του κόσμου. Απαιτώ διευθέτηση του χρέους. Η Ευρώπη δεν είναι ιδιοκτησία κανενός.

Πέμπτη πρωί ανοίγω την τηλεόραση, υπάρχει σύνδεση με τις ουρές στις τράπεζες, μιλάει ένας συνταξιούχος 78 χρονών και λέει: «Όλο αυτό που συμβαίνει είναι προκατασκευασμένο. Εγώ είμαι έτοιμος και στις ουρές να κάτσω με υπομονή και